

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

03 august 2022

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nadejda Toma,

Judecători

Iurie Diaconu, Victor Boico,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 mai 2022, declarat de avocatul Ruslan Cimpoi, în numele inculpatului

Botnari Serghei XXXX.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 31.05.2021 – 27.12.2021,
instanța de apel 24.01.2022 – 03.05.2022,
instanța de recurs: 04.07.2022 – 03.08.2022.

Asupra recursului menționat, Colegiul Penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Orhei din 27 decembrie 2021, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Botnari Serghei a fost condamnat în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal la 140 ore de muncă neremunerată în folosul comunității și în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal la 140 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 240 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Botnari Serghei, la data de 02 mai 2021, fără a deține permis de conducere de categoria/subcategoria mijlocului de transport pe care îl conducea, aflându-se în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, cu concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat de 1,28 mg/1, provocată de consumul băuturilor alcoolice, fapt confirmat prin tichetul Dranger nr. 3734 din 02.05.2021, orele 15:42, care potrivit prevederilor art. 134¹² alin. (3) Cod penal, reprezintă stare de ebrietate cu grad avansat, ignorând prevederile pct. 10.2 lit. a) al Regulamentului Circulației Rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii

Moldova nr. 357 din 13.05.2009, care stipulează - „persoana care conduce un autovehicul trebuie să posedă și... permisul de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria (subcategoria) din care face parte autovehiculul condus”, pct. 14 lit. a) potrivit căruia - „conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate...” și prevederile art. 19 alin. (1) al Legii Nr. 131 din 07.06.2007 „Privind siguranța traficului rutier”, care prevede - „dreptul de a conduce un autovehicul se confirmă prin permisul de conducere, în care este indicată categoria și/sau subcategoria lui”, a condus o perioadă nedeterminată de timp automobilul „Renault Megane”, n/î de stat XXX, până la orele 15:10, aceeași zi, când pe una din străzile s. Teleșeu, r-nul Orhei, a fost identificat în acele condiții de către reprezentanții poliției.

Astfel, inculpatul a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, ca conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat și care nu deține permis de conducere.

Tot el, neavând permis de conducere, la 05.09.2021, intenționat a condus automobilul „Opel Astra”, n/î XXX, pe strada s. Sămănanca, r-nul Orhei, până la orele 23:35, când a fost stopat de către colaboratorii de poliție și fiind supus verificării, s-a stabilit că sunt prezente simptome evidente de folosire a băuturilor alcoolice, fapt confirmat prin rezultatele testării alcoolscopice care denotă concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat ca fiind de 0,84 mg/l, ceea ce constituie conform art. 134¹² alin. (3) Cod penal stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

Astfel, inculpatul a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, ca conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat săvârșită de către o persoană care nu deține permis de conducere.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut în totalitate faptele incriminate și a solicitat examinarea cauzei în procedura simplificată, prevăzută la art. 364¹ Cod de procedură penală.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75-77 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune ușoară, care se pedepsește cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore sau cu închisoare de până la 1 an, că nu este angajat în câmpul muncii, are studii medii incomplete, în concubinaj, fără persoane la întreținere, anterior nejudecat, la evidența medicului psihiatru și narcolog nu se află, la locul de trai se caracterizează pozitiv, că circumstanțe agravante nu au fost stabilite, iar cele atenuante fiind recunoașterea vinei, căința sinceră de cele comise și săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni ușoare, că beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu muncă neremunerată în folosul comunității, noile limite fiind, astfel, de la 133 la 160 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă prin aplicarea pedepsei definitive sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

3. Procurorul în Procuratura raionului Orhei, Vadim Machidon a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie condamnat pe art. 264¹ alin. (4) Cod penal la 6 luni închisoare, art.

264¹ alin. (4) Cod penal la 6 luni închisoare, art. 84 alin. (1) Cod penal la 8 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Apelantul a invocat că inculpatul a fost deferit justiției pe art. 264¹ alin. (4) Cod penal, însă a ignorat în continuare caracterul prejudicial al faptei și regulile care reglementează circulația rutieră pentru conducătorii mijloacelor de transport, astfel încât a săvârșit altă infracțiune similară în circumstanțe de loc și timp diferite.

În acest sens, conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat constituie abatere inadmisibilă într-o societate democratică și necesită a fi prevenite, combătute și sancționate în modul prevăzut de actele normative și față de acestea trebuie manifestată toleranță zero.

Astfel, pedeapsa definitivă aplicată inculpatului, sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 240 ore, în raport cu circumstanțele stabilite în ședința de judecată, este prea blândă, or aceasta nu este capabil să realizeze scopul legii și pedepsei penale, prevăzut de art. 61 Cod penal.

Iar, în urma executării unei pedepse privative de libertate sub formă de închisoare pe un termen de 6 luni, inculpatul ar conștientiza caracterul și gradul prejudiciabil al faptelor sale, or practica demonstrează că în cazul în care în privința persoanei care săvârșește infracțiunea de conducere a mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat se aplică o pedeapsă penală blândă, aceasta nu conștientizează pericolul social al infracțiunii pe care a comis-o, nu se corectează, fiind predispus să săvârșească în continuare alte infracțiuni în domeniul transporturilor.

În sensul dat, în privința lui Botnari S., în conformitate cu prevederile art. 70 Cod penal, raportat la sancțiunea stabilită la art. 264¹ alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor, urma să-i fie aplicată o pedeapsă echitabilă sub formă de închisoare pe un termen de 6 luni, cu executare în penitenciar de timp semiînchis.

Or, motivul săvârșirii repetate a infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal constă în principal în superficialitatea manifestată în raport cu respectare prohibiției impuse conducătorilor mijloacelor de transport să conducă în stare de ebrietate, fapt care demonstrează disprețul față de normele și regulile ce determină circulația vehiculelor pe drumurile publice ale Republicii Moldova.

Mai mult ca atât, faptul recunoașterii vinovăției prin prisma art. 364¹ Cod de procedură penală, nu-l absolvă pe făptuitor de responsabilitate față de infracțiunea săvârșită, această chestiune de drept urmând a fi luată în considerare la individualizarea pedepsei, dar nicidecum apreciată în lipsa circumstanțelor de fapt, de care instanța trebuia să țină cont, în principal de săvârșirea repetată a unei și aceiași infracțiune.

În acest context, instanța de fond a ezitat să explice în baza căror raționamente juridice, a ajuns la concluzia de a aplica în privința inculpatului o pedeapsă definitivă prin cumul parțial de pedepse, sub formă de muncă neremunerată pe un termen de 240 ore, or, atât la faza urmăririi penale, cât și la faza judiciară a procesului, a fost demonstrată gravitatea infracțiunilor săvârșite.

Ținând cont de multitudinea circumstanțelor care descriu infracțiunile săvârșite de Botnari S., nu este rațională că instanța de fond a dispus aplicarea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 240 ore pentru două episoade infracționale, or, pericolul social sporit pe care îl prezintă fenomenul

conducerii mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat fără a deține permis de conducere, amploarea de manifestare a acestuia impun necesitatea inițierii celor mai eficiente măsuri pentru combaterea fenomenului respectiv.

Subsecvent, o condiție obligatorie pentru condamnarea cu pedeapsă nonprivativă de libertate rezidă în faptul că nu ar fi rațional ca inculpatul să execute pedeapsa cu închisoare stabilită.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 mai 2022, apelul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Lui Botnari Serghei, recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa de 3 luni închisoare și pe art. 264¹ alin. (4) Cod penal 3 luni închisoare.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 4 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, din momentul reținerii.

În rest, sentința a fost menținut

Instanța de apel a statuat că deși instanța de fond a reiterat prevederile art. 6, 7, 61, 75 – 78 Cod penal, nu le-a aplicat corespunzător, considerent din care apelul acuzatorului de stat va fi admis în această parte.

Astfel, conform prevederilor art. 61 alin. (1) Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor.

Iar, potrivit alin. (2) al aceleiași dispoziții legale, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Conform art. 75 alin. (1) Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Iar potrivit alin. (2) al aceleiași dispoziții legale o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

La individualizarea, stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpaților, ține cont de prevederile art. art. 7, 61, 75 Cod penal și anume de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei

care atenuează ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Mai mult, din dispozițiile art. 75 alin. (1) Cod penal, se desprind trei criterii generale cu valoare de principiu. Pedepsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată.

Ca urmare, pedeapsa penală este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

Legalitatea pedepsei impune instanței obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea Specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal al RM.

Iar, individualizarea pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

După această clarificare, pedeapsa aplicată inculpaților trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului Penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Limitele termenelor de pedeapsă, prevăzute în partea specială, sunt determinate de încadrarea juridică a faptei și reflectă gravitatea infracțiunii săvârșite. Gravitatea acesteia constă în modul și mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce.

Cuantumul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește având în vedere persoana celui vinovat, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului până sau după săvârșirea infracțiunii, deci este vorba de personalitatea infractorului.

Pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

În conformitate cu art. 364¹ alin. (8) Codul de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă. Dacă pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață, se aplică pedeapsa închisorii de 30 de ani.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75-77 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune ușoară, comisă cu intenție, care se pedepsește cu muncă neremunerată în folosul comunității

de la 200 la 240 de ore sau cu închisoare de până la 1 an, că nu este angajat în câmpul muncii, are studii medii incomplete, concubinaj, fără persoane la întreținere, anterior nejudecat, la evidența medicului psihiatru și narcolog nu se află, la locul de trai se caracterizează pozitiv, că circumstanțe agravante nu au fost stabilite, iar cele atenuante este recunoașterea vinei, cade sub incidența procedurii simplificate prevăzute la art. 364¹ Cod de procedură penală, căința sinceră de cele comise, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă prin aplicarea pedepsei definitive doar sub formă de 4 luni închisoare, cu executare.

Or, aplicarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității nu este proporțională faptelor comise. Pericolul social sporit pe care îl prezintă fenomenul conducerii mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat fără a deține permis de conducere, amploarea de manifestare a acestuia impun necesitatea inițierii celor mai eficiente măsuri pentru combaterea fenomenului respectiv.

Astfel, o condiție obligatorie pentru condamnarea cu pedeapsă nonprivativă de libertate rezidă în faptul că nu ar fi rațional ca inculpatul să execute pedeapsa cu închisoare stabilită.

Mai mult, pedeapsa muncii neremunerate în folosul comunității nu trebuie privită ca un avantaj sau un drept acordat de lese persoanelor vinovate. dar trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă.

În sensul dat, pentru aplicarea muncii neremunerate în folosul comunității, judecătorul trebuia să examineze dacă prin pedeapsa respectivă, în cazul dat, va fi posibilă atingerea scopurilor pedepsei stipulate în art. 61 Cod penal, or corectarea condamnatului, ca scop al pedepsei penale, presupune conștientizarea de către infractor a celor săvârșite și reîntoarcerea, reîncadrarea lui în activitatea societății.

Prin urmare, numirea unei sancțiuni nonprivative de libertate sub formă de muncă neremunerată pe un termen de 240 ore pentru două episoade infracționale, nu va fi capabilă să realizeze scopul legii penale și anume restabilirea echității sociale, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui Botnari S., cât și a altor persoane.

În consecință, scopul pedepsei penale este restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane, iar în speță, scopul pedepsei penale poate să fie atins doar prin aplicarea față de inculpat a unei pedepse penale sub formă de închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, în vederea atingerii scopului pedepsei prevăzut de legiuitor la art. 61 Cod penal.

5. Avocatul Ruslan Cimpoi declară recurs ordinar, solicitând casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței primei instanțe.

Recurentul invocă că odată ce inculpatul a recunoscut vina, a contribuit în acest fel la înlăptuirea actului de justiție (fapt care trebuie încurajat), nu are antecedente penale, este angajat în câmpul muncii (sudor) și este unicul întreținător al celor 4 copii minori și al soției sale, prima instanță a aplicat foarte corect dispozițiile art. 61, 75-78 Cod penal – aplicând față de inculpat o pedeapsă nonprivativă de libertate, iar instanța

de apel eronat a aplicat aceste dispoziții legale (neaplicându-le la situația reală din speță) și a aplicat fără existența unui temei real pedeapsa excepțională a închisorii.

Totodată, conform art. 1 alin. 4) din Legea nr. 243 cu privire la amnistie din 24.12.2021, coroborat cu dispozițiile art. 7 din aceeași lege, persoanei condamnate la pedeapsa cu închisoare, la data intrării în vigoare a prezentei legi, căreia nu i se pot aplica prevederile art. 4–6 i se reduce termenul de pedeapsă după cum urmează: a) cu o treime, dacă este condamnată pe un termen de până la 7 ani inclusiv.

Dacă tot instanța de apel consideră necesar să fie aplicată pedeapsa închisorii, atunci, în virtutea legii cu privire la amnistie, este obligată să aplice și dispozițiile cuprinse în această lege, adică să dispună reducerea termenului de pedeapsă a închisorii aplicate lui Botnari S. cu 1/3.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul Penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanțelor de fond și de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel, legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont de prevederile ținând corect cont de prevederile art. 7, 61, 75, 84 Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea

infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare. Dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate.

În consecutivitatea enunțată, instanța de apel just a concluzionat că în cazul în care inculpatul a recunoscut vina și s-a căit, a solicitat examinarea cauzei în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, dar a comis două infracțiuni consecutive, conducând automobilul fără permis de conducere și în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, ignorând că după prima infracțiune derula deja procedura penală, chiar și în prezența circumstanțelor atenuante invocate de recurent, aplicarea unei pedepse mai blânde decât cea stabilită de instanța de apel, ar reprezenta o soluție de pedeapsă penală inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, persoana inculpatului și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării ultimului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane, caracterul excepțional al aplicării pedepsei cu închisoare fiind argumentat de către instanță.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5.* din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 101, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul vizat au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza

sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

În același timp, este neîntemeiată și solicitarea recurentului privind încetarea procesului penal în temeiul art. 7 a Legii nr. 243 din 24.12.2021 privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, deoarece, această normă prescrie clar și imperativ că se reduce termenul de pedeapsă *persoanelor condamnate* la pedeapsa cu închisoare *la data intrării în vigoare a prezentei legi* (pct. 5. din decizie).

Totodată, conform art. 65 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, *persoana în privința căreia sentința a devenit definitivă se numește condamnat*, dacă sentința este, parțial sau integral, de condamnare.

Potrivit art. 415 alin. (3) și 466 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, *sentința și decizia instanței de apel devin definitive și executorii la data pronunțării deciziei în apel*.

La caz, însă, inculpatul nu avea statut de condamnat la data intrării în vigoare a Legii amnistiei - 31.12.2022, fiind condamnat definitiv ulterior acestei date, adică prin decizia instanței de apel din 03.05.2022 (pct. 4. din decizie).

Prin urmare, inculpatul nu cade sub incidența art. 7 a Legii nr. 243 din 24.12.2021 privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că inculpatului i s-au aplicat pedepse individualizate conform prevederilor legale și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat (pct. 5. din decizie).

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul ordinar de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Ruslan Cimpoi, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 mai 2022, în privința inculpatului Botnari Serghei XXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 26 august 2022.

Președinte

Nadejda Toma

Judecători

Iurie Diaconu

